

Петъръ Съчанъ

Бъдни вечеръ

Тази нощъ вѣтрътъ обиколи всички колиби и огнища на земята. Неговата чудна пѣсенъ мина презъ коминитъ, раздуха аленитъ искри на бъдника, залюля съна на шаренитъ люлки и грижовно погали коситъ на заспалитъ деца. А после тихо се издигна надъ хижитъ, и пакъ засвири страхотно по снѣжнитъ планини, дордето, като уморенъ скитникъ, легна въ горскитъ осои и млѣкна.

Сега снѣгътъ спокойно пада на едри парцали. Бѣлнаха се полята. Бѣлнаха се и пжтищата, и сламенитъ стрѣхи на село Бѣжаново. Малкитъ комини весело димятъ, а димътъ се издига високо къмъ небето. Въ огнищата лумналиятъ бъдникъ прѣщи. Като свѣтулка грѣха отъ радостъ и свѣтлина колибитъ. Грѣха честити и лицата на дѣдо Василъ и баба Василица.

Деветима сина и деветъ снахи шетатъ тази света вечеръ въ стария домъ. Глъчката на немирни внучета кѣнти въ одаитъ, а смѣхътъ имъ звѣни като благодатна пѣсенъ, като хоръ на пролѣтни птички.

Рано тая заранъ, преди да клепне близкиятъ манастиръ, баба Василица запали кандилото въ голѣмата одая. Оттамъ гледаше съ топли очи иконата на майката Божия и малкия Иисусъ.

Сложиха дългата трапеза, съ новата такана покривка, сложиха и шарената бѣклица.